

NIC NEZŮSTANE
SKRYTO NAVŽDY

ROBERT
DUGONI
RUDÍ
JEZDCI

Další případ Tracy Crosswhiteové

THRILLER

RUDÍ JEZDCI

Copyright © 2016 Robert Dugoni

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3721-5 (pdf)

ROBERT DUGONI
RUDÍ JEZDCI

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Obsah

PROLOG

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

KAPITOLA 22

KAPITOLA 23

KAPITOLA 24

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29

KAPITOLA 30

KAPITOLA 31

KAPITOLA 32

KAPITOLA 33

KAPITOLA 34

KAPITOLA 35

KAPITOLA 36

KAPITOLA 37

KAPITOLA 38

KAPITOLA 39

EPILOG

PODĚKOVÁNÍ

PROLOG

5. LISTOPADU 1976 OKRES KLICKITAT, STÁT WASHINGTON

Buzz Almond informoval dispečink, že vyjíždí, sešlápl plynový pedál, usmál se nad řevem motoru V8 o výkonu 245 koní a síla G jej zatlčila do sedadla. V kanceláři se proslýchalo, že politici budou tyto benzín chlemtající dinosaury postupně stahovat z provozu a přecházet na úspornější vozidla. Možná na to dojde, ale zatím měl Buzz jedno z těch velkých fár, Chevy Caprice s odnímatelnou pevnou střechou, a hodlal si ho nechat, dokud mu neodtrhnou prsty od volantu.

Přival adrenalínu ho přiměl posadit se vzpřímeně, mozkové synapse se zažhavily a vysílaly elektrické impulzy. Plně funkční. U námořní pěchoty tomu říkali „bojová připravenost“. Neviděl důvod, proč by to měl měnit, když byl teď zástupcem šerifa v okrese Klickitat.

Můžu dostat třikrát hurá?

Buzz zpomalil, stáhl okénko na straně řidiče a pomocí baterky hledal správnou odbočku. Většina ulic tu byla značená, ale ne všechny; v některých případech to byly jen úzké, nezpevněné cesty. Nad zemí ležela hustá vrstva mraků a bez pouličních lamp byla tma jako v pytli. Cestu jste snadno mohli minout, aniž byste ji zahlédli.

Světlo dopadlo na shluk otlučených poštovních schránek na dřevěných sloupcích. Buzz přejížděl paprskem po kovovém sloupku vzhůru, až osvětlil reflexní zelenou dopravní značku. *Clear Creek Rd.* To bylo ono. Auto poskakovalo a házelo sebou ve vyjetých kolejkách a výmolech; místní některé cesty na jaře a v létě vyspravovali. Tuhle evidentně ne.

Pokračoval pět set metrů hustým porostem dubů, borovic a osik. V zatáčce vlevo se mezi větvemi stromů mihotalo světlo. Buzz se k němu rozjel po šterkové cestě vedoucí k dvojdomku. Než zaparkoval, do předních dveří zatlačil muž, sestoupil po třech dřevěných schodech a přešel zaneřádaný dvůr plný nevyskládaného palivového dřeva, kovového šrotu a prázdných šňůr na prádlo.

Buzz zkontroloval jméno, které si poznamenal do kapesního zápisníku, a vystoupil. Vzduch voněl borovicemi a byl ztěžklý vlhkostí. Blížilo se sněžení, první v sezoně. Jeho holky budou nadšené.

Půda, která začínala mrznout v důsledku rychlého poklesu teplot po týdenních vytrvalých deštích, mu křúpala pod botami. „Vy jste pan Kanasket?“ zeptal se Buzz.

„Earl,“ řekl muž a natáhl k němu drsnou, suchou ruku. Buzz podle Earlovy tmavé pleti a černých vlasů, které nosil stažené do culíku, usoudil, že muž je příslušníkem kmene Klickitat. Většina z nich se před desítkami let přestěhovala na severovýchod do rezervace Yakama, ale ne všichni. Kanasket měl na sobě těžkou plátěnou bundu, džíny a boty s tlustou podrážkou.

„Volal jste kvůli své dceři?“ zeptal se Buzz.

„Kimi chodí hned po práci domů. Než odejde, zavolá z bistra. Nikdy nechodí pozdě.“

„Pracuje v bistru Columbia?“ zeptal se Buzz, zatímco si dělal poznámky. Ten dřevěný srub s jednou místností minul na silnici 141 asi kilometr a půl zpátky.

Ze dveří vyšla žena, zachumlala se do dlouhého kabátu a spěchala k nim. Za ní kráčel mladý muž, vzhledem k výrazné podobě zřejmě dospělý syn.

„Tohle je moje žena Nettie a syn Élan,“ řekl Earl.

Zpod kabátu vykoul lem Nettiiiny noční košile. Na nohou měla pantofle. Élan tam stál bosý v džínách a bílém tričku. Do Buzze se jen při pohledu na něj dávala zima.

„V kolik hodin se Kimi obvykle vrací domů?“

„V jedenáct. Nikdy se neopozdí.“ Earlův obličej byl posetý tmavými znaménky a jeho ošlehaný vzhled svědčil o tom, že pracuje venku. Jeho věk Buzz odhadoval na něco přes čtyřicet. Zjevně si dělal velké starosti.

„A volala dnes večer?“

„Jako každý večer. Volá každý večer, kdy pracuje,“ řekl Earl a do jeho tónu se vkradla netrpělivost.

„Co říkala?“ zeptal se Buzz. Snažil se zůstat klidný, ale měl nepřímý pocit, že tentokrát nepůjde jen o mladou dívku, která nedodržela večerku.

„Říkala, že je na cestě domů.“

Nettie položila manželovi ruku na předloktí, aby ho uklidnila.

„Tohle není Kimi podobné,“ poznamenala. „Nechtěla by nás rozrušit. Je to hodná holka. Příští rok půjde na univerzitu. Pokud řekla, že se vrací domů, tak už by byla doma.“

Élan odvrátil hlavu a založil si ruce na prsou, což Buzzovi připadalo jako poněkud zvláštní reakce.

„Takže momentálně je pořád na střední škole?“

„Ve čtvrtáku na Stoneridge High,“ odpověděla Nettie.

„Nemohla jít ke kamarádce?“

„Ne,“ odmítl takovou variantu Earl.

„A vážně to ještě nikdy neudělala? Nikdy se neopozdila?“

„Nikdy,“ odpověděli Earl a Nettie jednohlasně.

„Dobře,“ přikývl Buzz. „Děje se doma nebo ve škole něco, kvůli čemu by svůj režim mohla porušit?“

„Jako co třeba?“ zeptal se Earl rozzlobeně.

Buzz zachoval klid. „Nedávné neshody. Nějaké to osobní drama – však víte, dospívající dívka na střední škole...?“ Buzz se neměl moc o co opřít, jeho dcerám byly čtyři a dva roky. Ovšem vzpomínal si, že jeho sestry a jejich kamarádky uměly být neskutečně otravné, když přišly do puberty.

„Rozešla se s přítelem,“ vložil se do toho Élan a rozhovor náhle utichl.

Buzz na mladíka pohlédl. Když to Élan nijak neupřesnil, Buzz přesměřoval pozornost zpět na Nettie a Earla. Z jejich prázdných výrazů vyplývalo, že tato informace je pro ně buď novinkou, nebo ji nepovažují za nic, co by stálo za zmínku.

„Kdy se to stalo?“

„Před pár dny.“

Ted' už se někam dostáváme, pomyslel si Buzz. „Kdo je ten její přítel?“

„Tommy Moore,“ odpověděl Élan.

„Vy ho znáte?“

„Chodil jsem s ním do školy, ale tehdy to ještě nebyl její kluk.

Seznámil jsem je až později.“

„Kdy to bylo?“

„Před dvěma lety.“

„Chodí spolu už dva roky?“

„Ne,“ prohlásila Nettie důrazně.

„Ne, myslím tím, že před dvěma lety jsem byl na střední škole,“ řekl Élan.

„Élan neodmaturoval,“ vysvětlila Nettie.

Buzz měl stále silnější pocit, že Earl a Nettie dceřin vztah neschvalovali. „Jak dlouho spolu Kimi a Tommy Moore chodili?“ zeptal se.

Nettie pohrdavě mávla rukou. „Nebylo to nic vážného. Kimi jde na vysokou.“

Buzz se podíval na Élana. „Šest měsíců,“ odpověděl. „Začali spolu chodit koncem loňského roku.“

Buzz si do zápisníku vedle jména Tommy Moore udělal hvězdičku. „Víte, kde bydlí?“

Élan ukázal někam za stromy. „Husum.“

Buzz se tam chystal zavolat a získat adresu. „Co dělá?“

„Je mechanik. A boxuje. Je šampion ve Zlatých rukavicích.“

„Proč se rozešli?“

Élan zavrtěl hlavou a zimomřivě nahrbil ramena. „Netuším.“

„Svěřila se vám někdy sestra, že mají problémy?“

„Nemluvíme spolu.“

To Buzze přimělo udělat si v duchu další poznámku. „Vy a vaše sestra spolu nemluvíte?“

„Ne. Tommy říkal, že to s ní není až taková paráda. Kimi umí být pěkná mrcha.“

„Élane...“ začal očividně rozrušený Earl.

„Počkejte,“ přerušil je Buzz. „Řekl Tommy, proč to nebyla až taková paráda?“

„Nic konkrétního. Jen že Kimi byla prý dost zahleděná sama do sebe.“

Earl zasáhl: „Nebylo to mezi nimi vážné.“

Élan zakoulel očima a odvrátil se.

Než Buzz stačil položit další otázku, Earl s Nettie se podívali za něj. Otočil se a uviděl řadu světlometů mihotajících se mezi stromy.

„Mohla by to být ona?“ zeptal se.

„Ne. To jsou přátelé, které jsem zavolal, aby mi přišli na pomoc.“

Tři vozidla vyjela ze zatáčky na špinavý dvůr a zaparkovala vedle Buzzova hlídkového vozu. Vystoupilo z nich několik mužů a žen, dveře se zabouchly. Ženy spěchaly k Nettie a začaly ji utěšovat. Muži se dívali na Earla, který se po chvilce obrátil na svého syna. „Běž s nimi.“

Buzz zvedl ruku. „Počkejte, Earle, kdo jsou všichni ti lidé?“

„Přátelé,“ odpověděl Earl. „Budou hledat Kimi.“

„Dobře, chci, aby všichni chvilku počkali,“ řekl Buzz.

„Na to není čas, určitě se jí něco stalo,“ namítl Earl. „Běž,“ poručil Élanovi.

Élan sebral ze schodů pár bot a následoval muže k jejich autům, která vzápětí rychle odjela. „Proč si myslíte, že se jí mohlo něco stát?“ zeptal se Buzz.

„Kvůli protestům.“

„Myslíte protesty na fotbalových zápasech?“

Noviny *Stoneridge Sentinel* a rozšířenější *Oregonian* v poslední době informovaly o protestech příslušníků kmene Yakama proti používání názvu *Rudí jezdcí* fotbalovým týmem střední školy Stoneridge i proti podobě jeho maskota – bílého studenta ve válečných barvách a s pěrovou

čelenkou, který přijížděl na hřiště na pomalovaném koni a do trávníku zabodával kopí.

„Vyhrožoval vám někdo... Nebo přímo jí?“ zajímal se Buzz.

„V komunitě to vyvolává napětí. Kimi je moje dcera. Jako stařešina kmene jsem symbolem protestu.“

Buzz si třel strniště na bradě. „Budu potřebovat Kimin popis, její aktuální fotografii a také seznam jmen jejích nejbližších přátel.“

Earl kývl na ženy, jež rychle vešly do dvojdomku. „Moje žena vám dá jména a začne obvolávat Kiminy přátele.“

„Znáte cestu, kterou vaše dcera chodí domů?“ zeptal se Buzz.

„Ano.“

„Vraťme se po ní, než začne sněžit.“

Buzz s Earlem spěchali k jeho hlídkovému autu a vklouzli dovnitř. Buzz vycítil mužův neklid a vzpomněl si na své vlastní malé dcery. „Najdeme vaši dceru, pane Kanaskete.“

Earl neodpověděl, jen zíral předním sklem do tmy.

KAPITOLA 1

Tracy Crosswhiteová právě vyprázdnila zásobník svého Glocku 40, šest ran na patnáct metrů za méně než deset sekund, když vtom jí zazvonil mobil. Schovala zbraň do pouzdra, sundala si chrániče sluchu a zkontrolovala číslo volajícího. Její tři studenti střelby zatím s otevřenými pusami zírali na terč. Každý výstřel znamenal zásah přímo do středu, takže se všechny vešly do nejmenšího kroužku terče.

„Musím to vzít,“ řekla. Odstoupila a promluvila do telefonu. „Řekni mi, že voláš, protože se ti stýská.“

„Ty musíš být magnet na vraždy,“ ozval se na druhém konci linky detektiv seržant Billy Williams.

V poslední době se tak opravdu cítila. Zdálo se, že kdykoli měli Tracy a její parťák Kinsington Rowe službu na oddělení vražd, někdo někoho zabil.

Billy jí vysvětlil, že centrální dispečink přijal toho večera v 17:39 tísňové volání o střelbě v jednom domě v Greenwoodu. Tracy se podívala na hodinky. Před jednadvaceti minutami. Domy v Greenwoodu, středostavovské čtvrti v severní části centrálního Seattlu, dobře znala z doby, kdy tam hlídkovala jako řadová policistka.

„Běžný rodinný dům. Jeden mrtvý,“ upřesnil Billy.

„Domácí spor?“

„Vypadá to tak. Soudní lékař a ohledávací tým jsou na cestě.“

„Dovolali jste se Kinsovi?“

„Ještě ne. Ale Faz i Del už tam jedou.“

Vic Fazio a Delmo Castigliano patřili k týmu A na oddělení násilných trestných činů. V tomto případě byli také dalším tandemem

při vyšetřování vraždy, což znamenalo, že budou Tracy s Kinsem pomáhat při shánění všemožných informací, pokud to tedy vůbec bude nutné. Většina „domácích zabijaček“ byla od začátku jasná – nic složitého. Manželka zastřelila manžela nebo manžel zastřelil manželku.

Tracy ukončila lekci střelby a naskočila do kabiny svého Fordu F-150 z roku 1973. Dojíždění na sever po silnici I-5 bylo náročné vždycky a ve čtvrtek večer ještě náročnější. Zhruba pětadvacetikilometrová cesta ze střelnice jí trvala bezmála 45 minut.

Když se blížila k dotyčné adrese, majáky několika hlídkových vozů ze severního okrsku osvětlovaly jednopodlažní dům s překládaným obložením. U obrubníku parkovaly dodávky soudního lékaře a týmu pro ohledání místa činu a také sanitka. Sjel se sem rovněž početný novinářský kontingent s vlastními vozy a dodávkami – střelba v převážně bělošských středostavovských čtvrtích se vždycky dostala do zpráv. Naštěstí se nad nimi nevznášel žádný vrtulník, pravděpodobně proto, že silná vrstva mraků slibujících sněžení znemožnila pořízení leteckých záběrů. Nízká teplota však neodradila sousedy. Vyhrnuli se na chodník a na ulici a za černožlutou páskou označující místo činu se vmísili mezi novináře.

Kinsovo modré BMW Tracy nikde neviděla, ačkoli bydlel přímo v Seattlu a do Greenwoodu to měl o dobrých patnáct minut blíž než ona ze střelnice.

„Zdravím, zdravím, vidím, že celá parta už je tady,“ řekla Tracy, stáhla okénko a ukázala odznak policistovi, který na místě řídil dopravu.

„Vítejte na večírku,“ prohlásil a nechal ji projet.

Zaparkovala vedle dodávky ohledávacího týmu, označovaného zkratkou CSI. Z policejních vysílaček se rozléhaly neurčité útržky hlášení. Nedokázala spočítat, kolik policistů v uniformách i civilu se na trávníku mísí se členy týmu v černých kalhotách s kapsami a košilích s nápisem CSI na zádech. Soudní lékař byl stále uvnitř, u těla. Nikdo nic nedělal, dokud soudní lékař nedokončil svou práci.

Tracy pozdravila uniformovanou policistku, která v ruce držela desky s protokolem z místa činu.

„Tahle zoo patří k vám, Tracy?“ zeptala se policistka.

Tracy už cvičila ve střelbě mnoho policistek, tuto však nepoznávala. Nedávno se také proslavila dopadením sériového vraha známého jako Kovboj, za což dostala podruhé ve své kariéře Medaili za statečnost a stala se tak trochu celebritou, zejména pro mladší policistky.

„No aspoň mi to říkají.“ Do protokolu zapsala své jméno a čas příjezdu. „Vy jste policistka, která zasahovala?“

Policistka pohlédla na červené přední dveře hasičského auta. „Ne. Policista, který byl na místě první, je uvnitř s vaším seržantem.“

Tracy si zamyšleně prohlížela dům. Zdálo se, že je dobře udržovaný, nedávno nově omítnutý. Na trhu realit by se pravděpodobně pohyboval někde kolem pěti set tisíc dolarů. Trávník voněl čerstvě položeným drnem a záře ze zahradních a verandových světel odhalovala čerstvé zkrášení záhonů s mohutnými růžovými keři a pěstěnými rododendrony. Rozvod, napadlo Tracy. Upravovali nemovitost, aby ji mohli prodat. Mrtvola uvnitř požadované ceně zrovna nepomůže.

Vystoupala po třech schodech a sklonila se pod červenou páskou nataženou přes vchod. Billy Williams právě v jednoduše zařízeném, ovšem nikterak omšelém předním pokoji hovořil s uniformovaným policistou. Na podlaze z tmavého bambusového dřeva, která plynule přecházela mezi dvěma čtvercovými sloupy vymezujícími obytný prostor od jídelního koutu a otevřené kuchyně, ležela kuželovitá, zřejmě křišťálová soška. Stěny byly podle všeho čerstvě vymalované, zvolené barvy – jemná modř a lovecká zeleň – jako by vypadly z časopisu o bydlení.

Zdravotníci ošetřovali brunetu usazenou na tmavě modré kožené pohovce, žena si s bolestnou grimasou ukazovala na žebra. Kolem hlavy měla omotaný obvaz a levou stranu obličeje otekrou, s malou rankou u koutku úst. Její věk Tracy odhadovala na zhruba pětáctýřicet let. Vedle ní seděl mladík, jenž evidentně procházel nelehkým obdobím puberty – neupravené vlasy, vytáhlé ruce trčící z příliš malého trička a hubené nožky jako párátko vyčnívající z plandavých šortek s kapsami. Se skloněnou hlavou zíral do podlahy, ale Tracy si všimla, že má výrazně zarudlou levou stranu obličeje. Oba byli bosí.

„To je Angela Collinsová a její syn Connor,“ řekl jí Billy a ztišil hlas. Billy se silně podobal herci Samuelu L. Jacksonovi, včetně malé úzké bradky těsně pod spodním rtem a svého oblíbeného doplňku, pletené šoférské čepice – dnes si vzal kostkovanou. „Její manžel leží v zadní ložnici s kulkou v zádech. Podle paní Collinsové spolu už nějaký čas nežili, ale rozvedení nejsou.“

Tracy nakoukla do úzké chodby, na jejímž konci se nacházel pokoj. Kolem se motalo několik lidí z úřadu soudního lékaře. Na zemi zahlédla pár černých polobotek a oblekové kalhoty viditelné do půli stehů. Zbytek těla zůstal skrytý za dveřním rámem a stěnou.

Tracy ukázala bradou na Angelu Collinsovou. „Co ještě říkala?“

„Říkala, že ho zastřelila,“ odvětil Billy a kývl na policistu.

Tracy pohlédla na policistu. „Přiznala se?“

„Mně a mému parťákovi,“ odpověděl. „Pak požádala o svá práva a posadila se. Její právník je zřejmě na cestě.“

„Volala svému právníkovi?“ zeptala se Tracy.

„Zřejmě ano,“ přisvědčil policista. „Slyšel jsem ji mluvit se záchranáři. Říkala, že ji manžel praštil tou věcí.“ Ukázal na sošku na podlaze.

„Ale řekla výslovně, že ho zastřelila?“

„Rozhodně. Mně a mému parťákovi.“

„A práva jste jí přečetl?“

„Podepsala formulář.“

„Kde je ta zbraň?“ zeptala se Tracy. Policista ukázal do chodby.

„Na posteli. Osmatřícítka kolt Defender.“

„Nezjistili jste ji?“

„Nebylo třeba. Paní tam seděla a čekala na nás s otevřenými dveřmi.“

„Co říká ten kluk?“ zeptala se Tracy.

„Ani slovo.“

Kins se skrčil pod páskou a přistoupil k nim, mírně zadýcháný. „Ahoj.“

„Kde vězíš?“ zeptal se Billy a prohlížel si Kinsův oblek a košili bez kravaty.

„Omlouvám se. Neslyšel jsem telefon. Co tu máme?“

„Vypadá to na domácí zabijačku, prostě jasnej případ,“ řekla Tracy.

„To by bylo prima,“ reagoval Kins.

Billy Kinsovi vysvětlil situaci. Pak dodal: „Řeknu Fazovi s Delem, ať začnou u sousedů a zjistí, jestli někdo dnes večer nebo poslední dobou něco neviděl nebo neslyšel. Zajistíme sejmutí otisků prstů z té věci.“ Ukázal na křišťálovou sošku na podlaze.

„Detektivové?“ Zpoza červené pásky promluvila policistka, jež předtím Tracy přivítala na chodníku. „Dole je nějaký muž, který tvrdí, že je právníkem té ženy. Chce s ní mluvit.“

„Vezmu si to na starost,“ řekla Tracy. Přikrčila se pod páskou a vrátila se na verandu, ale okamžitě se zarazila. Na chodníku uviděla právního zástupce Atticuse Berkshira. „Sakra.“

Mnoho policistů a žalobců v okrese King County si ze setkání s Atticusem Berkshirem odneslo nepříjemné zkušenosti. I ti, kteří s ním ještě neměli tu čest, určitě věděli, o koho jde. Byl to známý advokát, a když zrovna nebojoval za zproštění obžaloby svých klientů, žaloval policejní oddělení za porušování občanských práv těchto klientů a za policejní brutalitu. Díky několika významným a silně medializovaným kauzám připravil město o nemalé peníze. Mezi příslušníky seattleského policejního oddělení kolovala legenda, že Berkshirova matka syna pojmenovala po právníkovi z filmu *Jako zabít ptáčka*, čímž jej odsoudila k dráze obhájce v trestních věcech, podobně jako rodiče odsoudí své děti pojmenované „Storm“ k tomu, aby se staly meteorology. Berkshire promluvil dřív, než Tracy došla do poloviny chodníku.

„Chci mluvit se svou dcerou, detektive Crosswhiteová.“

Tato informace Tracy zarazila. „To se ještě nějakou dobu nestane, pane právní zástupce. Sám to dobře víte.“

„Dal jsem jí pokyn, aby neříkala ani slovo.“

Tracy zvedla ruce dlaněmi vzhůru. „Z větší části svého právníka poslouchá.“

„Jak to myslíte, ‚z větší části‘?“

„Řekla, že manžela zastřelila. Pak požádala o svá práva.“

„To není přípustné.“

„To ať posoudí soudce.“ I když Angela s policisty mluvila v rozrušení, Tracy si nedovedla představit, jak by soudce tuto její výpověď mohl pomínout. Tento boj ale každopádně nechávala na právnících.

„A co Connor?“

„Ten chlapec? Ani on nic neříká.“

„Chtěl jsem říct, jestli ho můžu vidět.“

„Ne, dokud si s ním nepromluvíme,“ odvětila Tracy.

U soudu platil Berkshire za neoblíbenou figuru, což s jeho drahými italskými obleky, třásňovými mokasíny a nepříjemným vystupováním nebyl žádný div. Prokurátory a soudce unavoval svojí neetickou, se špinavostmi hraničící taktikou, nechvalně proslul také svými bombastickými žvásty o nespravedlnosti a předsudcích. Fungovalo to častěji, než by mělo, Berkshire měl tu výhodu, že své nesmysly kázal liberálně založeným obyvatelům Seattlu. Dnes večer se však v Berkshirovi, oblečeném v džínách, s ne zrovna dokonale učesanými vlasy a dcerou a vnukem na místě závažného trestného činu, mihl sotva znatelný záblesk zranitelnosti. Tracy s ním téměř soucítila.

„I jemu jsem dal pokyn, aby s vámi nemluvil.“

Její soucit byl zase rychle ten tam. „Bude to tedy krátký rozhovor.“

Berkshire se bolestínsky ušklíbl, tento výraz ve svém advokátském repertoáru obvykle neměl. „Co byste dělala, kdyby šlo o vaši dceru a vnuka?“

„Co byste dělal, kdyby to bylo vaše vyšetřování a vy byste byl detektiv z oddělení vražd?“ Berkshire rezignovaně přikývl.

„Předpokládám správně, že vaše dcera a zeť jsou rozvedení?“

„Řízení probíhá.“

„A je to ošklivé?“

„Na to vám nebudu odpovídat.“

„Bude to dlouhá noc. Možná byste raději počkal doma.“

„Počkám přímo tady.“

Tracy jej nechala stát na chodníku. Na místo se měl brzy dostavit státní zástupce z MPODu, neboli „Programu pro vyšetřování

nejzávažnějších trestných činů“. Ten by si s Berkshirem mohl poradit. Vešla dovnitř, Kins se právě vracel z ložnice do předního pokoje. „Mluvila jsi s tím právníkem?“

„Atticus Berkshire,“ řekla.

„Do prdele.“

„Je to ještě horší. Angela Collinsová je jeho dcera.“

„Ne,“ zaúpěli Kins a Billy jednohlasně.

„Myslím, že tahle domácí zabijačka nám ještě pořádně hne žaludkem.“

KAPITOLA 2

Byla to dlouhá noc a ještě delší ráno. Tracy a Kins dlouho do noci pracovali se státním zástupcem okresu King County Rickem Cerrabonem na přípravě Certifikátu o důvodném podezření, sumarizujícího dostupné důkazy o tom, že Angela Collinsová zastřelila manžela a měla by být zadržena až do podání formálního trestního oznámení.

Tracy blýskla odznakem před příslušníky vězeňské služby a obešla detektor kovů ve vchodu ze Třetí avenue do soudní budovy King County. Kinse a Cerrabonea zastihla, jak se choulí před zasedací síní soudu. Cerrabone byl oním státním zástupcem, který předešlé noci přijel na místo činu, a Tracy s Kinsem s ním pracovali již na celé řadě vražd.

Tracy se trochu zdržela, protože zkoumala civilní spisy Nejvyššího soudu King County. Předala Cerraboneovi procesní materiály. Ten si nasadil brýle, zatímco Tracy jim oběma přednesla hlavní body.

„Angela Collinsová podala žádost o rozvod asi před třemi měsíci. A podle všeho to od začátku bylo fakt hodně ošklivé. Tvrdila, že manžel je k ní krutý, citově i fyzicky ji týrá a dopouští se cizoložství.“

„Její civilní advokát zřejmě bere lekce u jejího otce,“ poznamenal Kins.

Washington byl státem „rozvodů bez vinné strany“. Nebylo nutné vznášet žádná obvinění. Pokud je některý z manželů přece jen vznesl, a navíc takto výbušná, cílem obvykle bylo znemožnění protistrany nebo se jednalo o pokus získat morální převahu, než dojde na rozdělování majetku či otázky péče o děti.

„Mediace selhala. Příští měsíc měl proběhnout soud,“ pokračovala Tracy. „Soupis je pořádně dlouhé čtení. Vypadá to, že se perou o každou položku. Většinu z toho majetku přitom sežerou náklady na advokáty.“

„Teď už ne,“ odvětil Kins.

Cerrabone otočil procesní materiály zpět na první stránku. „Berkshire bude tvrdit, že šlo o sebeobranu. Tím se věci zkomplikují.“ Jakmile začne obžalovaný tvrdit, že se jednalo o sebeobranu, státnímu zástupci připadá břemeno prokázat, že k zabití *nedošlo* v sebeobraně, nikoli naopak.

„Pokud to byla sebeobrana, proč s námi nemluví a neřekne nám, co se stalo?“ zeptal se Kins.

„Nejspíš proto, že vyrůstala u seriálu *Poldové z Hill Street* a první slova, která jí otec naučil, byla: ‚Cokoli řekneš, může být u soudu použito proti tobě,‘“ poznamenala Tracy. „Nebo kryje toho kluka.“

Probírali možnost, že Connor Collins zastřelil otce a rychlé přiznání Angely Collinsové motivovala touha chránit syna – to budou muset dále prověřit.

„Syndrom týrané manželky se v Seattlu stále těší oblibě,“ řekl Cerrabone. Brzy odpoledne už mu na tváři rašilo strniště, které jen zdůrazňovalo jeho vzhled loveckého psa – výrazné váčky pod očima a povislé tváře, ačkoli Cerrabone jinak nebyl tlustý. Faz to vystihl přesně, když jej před časem označil za dvojníka Joea Torreho, někdejšího manažera NY Yankees.

Tracy znala Cerrabonea dost dobře na to, aby věděla, že bude chtít zpomalit rozjetý vlak a dát jí s Kinsem čas, aby shromáždili důkazy a oddělili zrna od plev, než oficiálně obviní buď Angelu Collinsovou, nebo Connora Collinse – ať už se odehrálo cokoli. Prokurátoři z okresu King County měli rádi, když nejprve padaly otázky a teprve potom obvinění. Pokud museli obvinění zamítnout kvůli nedostatku usvědčujících důkazů, uměli dát najevo skutečné pohrdání nad odfláknutou policejní prací.

Cerrabone složil brýle a vrátil je do náprsní kapsy svého uhlově šedého obleku. „Pojďme se podívat, co si na nás Berkshire nachystal.“

Tracy následovala Kinse a Cerrabonea do přeplněné soudní síně. Diváci a zástupci médií zaplnili obvykle prázdné lavice na galerii. Další lidé postávali v zadní části místnosti.

V první lavici seděl Atticus Berkshire. Po starostlivém otci a dědečkovi z předchozího večera na něm nebylo už ani památky. Stříbrné kadeře, které se jen lehounce dotýkaly límce jeho modrého proužkovaného saka, měl odhrnuté z čela a pilně si něco zapisoval na iPadu. Otočný ventilátor postavený na rohu dubového stolu soudní úřednice se kymácel ze strany na stranu. S každým otočením se papíry zatížené její jmenovkou zatřepaly jako křídla ptáka. Stolky právních zástupců chyběly – advokáti a jejich klienti u pultu během obvykle krátkých přelíčení stávali.

Přesně ve 14:30 vstoupila zprava soudkyně Mira Mairová, prošla mezi dvěma statnými dozorcí a rychle zaujala své místo. Americká vlajka a zelená vlajka státu Washington visely zplihle za jejími zády. Za jiných okolností by tradičně přísná Mairová byla považována za příznivý los pro obžalobu, pravdou ale bylo, že si kariéru vybudovala především na případech domácího násilí, jehož se dopustili manželé a druhové. Tracy se tedy obávala, že by mohla mít pochopení pro očekávaný argument Angely Collinsové o sebeobraně. Mairová dala úřednici pokyn, aby případ ohlásila, nepochybně proto, aby se soudkyně mohla co nejdřív vrátit k běžné odpolední rutině.

Poté do místnosti vstoupila Angela Collinsová v bílém vězeňském úboru. Na zádech měla napsáno „Nejvyšší ostraha“ a ruce připoutané k řetězu na břicho. Po návštěvě nemocnice, kde jí třemi stehy ošetřili zranění na hlavě a udělali rentgen čelisti a žeber – jak se ukázalo, žádnou zlomeninu neutrpěla –, strávila Collinsová noc ve vězení. Řeznou ránu u koutku úst pokryl strup obklopený tmavě modrou podlitinou.

Cerrabone dle předpisů oznámil svoji přítomnost. Mairová se podívala na Berkshira, který něco šeptal své dceři. „Pane obhájce, jste tu dnes s námi?“

Berkshire se narovnal. „Jistě, Vaše Ctihodnosti. Atticus Berkshire za klientku Angelu Margaret Collinsovou.“

Mairsová zvedla Osvědčení a zastrčila si vlasy za ucho. Jemně jí splývaly na ramena, stejně černé jako její soudcovský talár.

„Vaše Ctihodnosti, pokud mohu,“ začal Berkshire. Mairsová zvedla ruku, ale nezahlédla. Pokračovala ve čtení, obracela stránky a pokládala je na stůl, jak dokument procházela. Když skončila, sebrala štos stránek a poklepala s nimi o stůl, aby je vyrovnala. „Máme tu nějaké doplnění?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ přitakal Berkshire.

„Ze strany státu,“ přerušila ho Mairsová. „Ještě něco k doplnění ze strany státu?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ spustil Cerrabone. „Kromě toho, co je uvedeno v Osvědčení, se stát dozvěděl, že podezřelá a zesnulý procházeli sporným civilním rozvodem, který měl po neúspěšné mediaci proběhnout příští měsíc u soudu.“

Cerrabone mohl zajít do větších detailů, ale Tracy věděla, že si nepřeje zbytečně zásobovat natěšené zástupce tisku. Zato Berkshire takové skrupule neměl.

„Jde o civilní rozvod, který iniciovala moje klientka po letech psychického a fyzického týrání,“ rozohnil se téměř okamžitě. „Ke střelbě došlo v rezidenci paní Collinsové za situace, kdy zemřelý neměl na pobyt zde žádný právní nárok, protože se ze společného domu již odstěhoval. Ve skutečnosti si moje klientka právě za tímto účelem opatřila soudní zákaz přiblížení.“

„Tady to máš,“ zašeptal Kins Tracy. „Sebeobrana. Útočil zády k ní.“

Mairsová řekla: „Tyto argumenty si nechejte na později, pane obhájce. Já nyní prověřím, zda existuje důvodná příčina k zadržení podezřelé. Přejete si být vyslechnut ve věci kauce, nebo si přejete odložit obžalobu?“

„Obhajoba si přeje být vyslechnuta,“ odpověděl Berkshire.

Cerrabone řekl: „Stát vznáší námitky proti kauci. Jedná se o případ vraždy.“

„Jedná se o případ sebeobran,“ namítl Berkshire.

Mairsová zvedla dlaň, jako by chtěla říci: „No dobře,“ a potom se znovu opřela na židli.

„Jak pan státní zástupce dobře ví, každá osoba ve státě Washington má nárok na kauci. Paní Collinsová nebyla obviněna z žádného trestného činu, natož aby byla odsouzena. Je nevinná, dokud jí není prokázána vina, a presumpce nevinny platí i v tomto případě. Jedinými otázkami jsou dosavadní pověst paní Collinsové, to, zda hrozí nebezpečí útěku, a také její trestní minulost. Těmito otázkami tedy začnu. Moje klientka nikdy nedostala ani pokutu za parkování. Je bezúhonnou členkou komunity. Má šestnáctiletého syna, který s ní žije, a také rodiče, kteří žijí nedaleko. Riziko útěku je zde prakticky vyloučeno. Žádáme soud, aby paní Collinsovou propustil na osobní záruku.“ Mairsová se podívala na Cerrabonea.

„Vaše Ctihodnosti, paní Collinsová si zakoupila pistoli v době, kdy manželé procházeli sporným rozvodem spějícím k soudu. Při volání na tísňovou linku se přiznala, že zastřelila svého manžela. Přiznala také, že volala svému advokátovi. Když policisté dorazili do domu, opět se přiznala, že manžela zastřelila, a požádala, aby jí byla přečtena práva. To vše svědčí o tom, že jednala zcela vědomě, a možná i o tom, že šlo o úkladný čin. Pokud jde o sebeobranu... Střelila Timothyho Collinse do zad.“

„Zbraň si koupila kvůli dlouhodobému fyzickému a slovnímu týrání ze strany zemřelého,“ namítl Berkshire, aniž počkal, až k tomu bude vyzván, „včetně noci, kdy se střílelo. A o svá práva požádala na pokyn svého advokáta.“

Mairsová se za stolem předklonila. Očividně se už rozhodla a byla připravena pokračovat. „Nedomnívám se, že by u paní Collinsové hrozilo nebezpečí útěku ani že by představovala riziko pro společnost. Nařídím jí, aby odevzdala svůj pas a všechny zbraně, které vlastní. Bude jí nařízeno domácí vězení a povinnost nosit monitorovací náramek. Kauce bude stanovena na dva miliony dolarů.“

„Mohu být vyslechnut ohledně výše kauce?“ zeptal se Berkshire.

„Ne.“

„Vaše Ctihodnosti...“

„Jedná se o případ vraždy, pane obhájce. Kauce zůstává ve stanovené výši dvou milionů dolarů. Paní úřednice, ohlaste další případ.“

Berkshire věnoval ještě chvíli tichému rozhovoru s dcerou, než byla odvedena. Angelu Collinsovou eskortují zpátky do vězení, vše zaprotokolují, nasadí jí kotníkový monitorovací náramek a propustí ji, pokud obhajoba sežene pár set tisíc dolarů a ručitele ochotného uhradit rozdíl mezi zálohou a kaucí.

Tracy s Kinsem následovali Cerrabonea ze soudní síně na chodbu. „Mám teď další slyšení. Zavolám vám později,“ řekl.

Když odešel, Tracy a Kins se vrátili před budovu soudu. V pátek odpoledne už byla Třetí avenue ucpaná. Jízda domů bude nejspíš pěkná otrava. A kdyby jen jízda domů. S Danem, s nímž chodila už rok, ji dnes čekala cesta směrem na jih k řece Columbia. Ze Seattlu se jen tak nevymotají.

„Omlouvám se, že se na tebe vykašlu,“ řekla Tracy Kinsovi, zatímco na zpáteční cestě do Justičního centra stoupali do kopce. S Danem měli namířeno na pohřeb otce Jenni Almondové. Jenni byla jedinou další ženou v Tracyině ročníku na policejní akademii.

„To je v pohodě,“ odvětil Kins. „Faz říkal, že jsi mu slíbila oběd, když pomůže. To jsi mu měla rovnou koupit auto. Vyšlo by tě to levněji.“

KAPITOLA 3

Když Tracy a Dan přitlačili své kolečkové kufry do vestibulu hotelu ve Stoneridge, restaurace a zahradní terasa už byly zavřené. Místo „úchvatných obrazů mohutné Columbie, která si razí cestu stěnami kaňonu,“ jak hlásaly webové stránky hotelu, vypadala řeka jako největší asfaltová dálnice na světě.

Přinejmenším pokoj byl tak romantický, jak hotel inzeroval. Tlučená noční lampička zbarvila stěny z cedrového dřeva do zlatova a ze stereo systému na nočním stolku hrál jemný jazz. Dan odhrnul závěs zakrývající posuvné skleněné dveře. „Horu nevidím.“ Byla moc velká tma a zataženo, než aby mohli vidět zasněžené vrcholky hory Mount Adams na severu nebo oregonské hory Mount Hood.

„Mrzí mě, že jsme nestihli tu večeři,“ řekla Tracy. Dan vynaložil značné úsilí, aby jim zajistil rezervaci v hotelové restauraci, inzerované jako čtyřhvězdičková. Museli ji zrušit, když se ukázalo, že nedojedou včas. Místo toho stavěli cestou a dali si jídlo z fast foodu.

„Ale vezmi si, jak jsme se nacpali sacharidy na náš ranní běh,“ zavtipkoval, i když nedokázal úplně skrýt zklamání.

„My ráno chodíme běhat?“ zeptala se.

„Teď už jo.“

„Uf. Jdu se osprchovat,“ řekla Tracy. „Chceš se ke mně přidat?“

Dan zvedl dálkové ovládání. Věnoval jí rozpačitý úsměv. „Jsem vážně vyřízenej,“ řekl. „Vím, že ty taky. Hlasuju pro to, abychom si odpočinuli, podívali se na televizi a odpadli. Nevadí?“

Tracy věděla, že je unavený; losangeleští právníci ho pořádně vyčerpávali v jednom kontroverzním soudním sporu o náhradu újmy

na zdraví. Mnohem více ji trápila Danova rostoucí frustrace z toho, že si od doby, kdy spolu začali chodit, nedokážou najít společný čas. V dětství spolu vyrůstali jako přátelé, potom ale na dvacet let ztratili kontakt, dokud se Tracy nevrátila do Cedar Grove poté, co lovci našli ostatky její sestry pohřbené v mělkém hrobě. Tehdy si Dana najala, aby usiloval o nový soudní proces s mužem obviněným ze Sáříny vraždy, podle Tracy nevinným. Začali si spolu, jenže Tracy žila dvě hodiny cesty daleko a hned po návratu do práce ji plně pohltilo pátrání po Kovbojovi.

Přistoupila k Danovi a objala ho kolem krku. „Jsi naštvaný?“

Odložil dálkový ovladač. „Kdybych byl naštvaný, tak leda tak na sebe, což nejsem. Jsem jen zklamaný, jak to dopadlo – že jsme si neužili večer, který jsme si naplánovali.“

„Pořád si můžeme užívat jiné části víkendu, který jsme si naplánovali,“ namítla.

„Něco jako – ty umyješ záda mně a já je umyju tobě?“ usmál se.

Opětovala jeho úsměv. „To předpokládá, že přijmeš mou nabídku a jeden z nás se ve sprše otočí.“

Do sprchy se nedostali a Dan nevypadal příliš zklamaně, že musel odložit sledování ESPN. Milovali se na posteli, dokud neusnuli vyčerpáním, zachumlání do povlečení z egyptské bavlny.

KAPITOLA 4

Pohřeb Buzze Almonda probíhal se vši parádou, jak se na muže, který více než polovinu života sloužil jako okresní šerif státu Washington, sluší a patří. Čestná stráž složená z příslušníků námořní pěchoty a zástupců okresu Klickitat stála s kamennou tváří v nažehlených svátečních uniformách a rukama v bílých rukavicích svírala rukojeti rakve pokryté vlajkou. Jenni Almondová, která otce ve funkci šerifa vystřídala, stála po boku svých dvou starších sester, jež z obou stran přidržovaly matku, paže zaklesnuté do sebe. Za ženami zaujali místa tři manželé a sedm vnoučat.

Tracy měla kolegy, jejichž manželky se o ně bály pokaždé, když muži odešli z domu, ale nakonec to nebyly kulky ani padouši, kdo zabil velkou většinu policistů. Byly to stejné zákeřné nemoci, které řádily v celé populaci. V případě Theodora Michaela „Buzze“ Almonda jr. šlo o rakovinu tlustého střeva. Dožil se sedmašedesáti let.

Průvod se zastavil u paty cihlových schodů vedoucích ke vchodu do katolického kostela sv. Petra. Kněz v bílém rouchu a dva ministranti, jejichž roucha se vlnila ve větru, sestoupili po schodech a pozdravili rodinu. Tracy věděla, že děti si z tohoto dne budou pamatovat jen málo, stejně jako si ona pamatovala jen málo z tátova pohřbu. Vzala Dana za ruku, když čestná stráž zvedla rakev na ramena a dva skotští dudáci spustili tesklivou smuteční melodii horalských dud, které na poslední cestě doprovázely jejího tátu a nyní doprovodí i Buzze Almonda.

* * *

Veřejná smuteční recepce se konala v tělocvičně střední školy Stoneridge, jediné budově ve městě dostatečně velké na to, aby pojala početný dav lidí, kteří Buzzovi přišli vzdát hold. Následovala soukromá recepce v rodinném domě, kam Jenni pozvala Tracy a Dana. Když s Danem odjízděli od tělocvičny, míjeli sady ovocných stromů a zvlněná pole. Volný prostor narušovalo jen staveniště impozantního sportovního komplexu, který se tyčil nad pečlivě upraveným fotbalovým hřištěm. V trávníku byla zapíchnutá cedule o velikosti billboardu, označující zhotovitele stavby: Reynolds Construction.

Státní silnice 141 se vinula k úpatí hor. Po dalších pěti minutách opustili asfaltovou vozovku, kterou vystřídala hlína a štěrk. Tato cesta je vedla k rozlehlému trávníku a scéně jako z obrazu Normana Rockwella. Po dvoře pobíhali chlapci v khaki kalhotách a košilích a bosé dívky v nedělních šatech, kluci se honili za fotbalovým míčem a holky dováděly na provazové houpačce. Jednopatrový farmářský dům s bílým překládaným obložěním, částečně zastíněný větvemi topolů a bříz, měl šikmou střechu, černé okenice a obvodovou verandu s tuctem zdobených sloupů a vřetenovým zábradlím. Dan zaparkoval tahoe vedle šesti dalších vozidel a Jenni sestoupila po schodech z verandy, aby je přivítala.

„Tak jste to naši,“ řekla.

„Je to tu nádherné,“ odvětila Tracy uznale.

„Pojďte dovnitř.“

Jenni provedla Tracy a Dana nevyhnutelným kolečkem představování, hlavně kvůli Danovi; Tracy se s rodinou seznámila už na Jennině svatbě a na návštěvě u ní byla i po narození obou jejích dětí. Znovu vyjádřili soustrast Jennině matce, jež seděla v křesle v obývacím pokoji a držela v náručí holčičku Sáru, kterou Jenni pojmenovala na počest Tracyiny sestry.

„Podívej, kdo za námi přijel, Sáro,“ řekla Jenni.

Tracy holčičku neviděla od jejího narození. Sára na sobě měla modrobílý pruhovaný svetřík, zlaté kudrlinky jí sahaly až na ramena a mezi dvěma předními dětskými zoubky se skvěla roztomilá mezera.

Tracy k dívence natáhla ruce, ale Sára zabořila bradu do babiččina ramene a opatrně se na Tracy podívala.

„To se teď budeš najednou stydět?“ Jenni ji zvedla. „Jdi za tetou Tracy. No jen běž.“

Tracy se usmála a znovu natáhla ruce. „Můžu ji obejmout?“

Sára se tázavě podívala na Jenni, která povzbudivě přikývla. Tracy si holčičku přitáhla k sobě a nasála krásnou vůni dětství.

Sára zvedla tři baculaté prstíky. „Jsou mi tši,“ řekla.

„Já vím.“

Z kuchyně vyšel Jennin manžel Neil a v ruce držel dvě piva. „Dane, chlapi se chystají na tu bandu kluků a holek, co tam venku hrajou vlajkový fotbal. Nepředpokládám, že tě to nějak zaujme a že bychom po tobě mohli chtít, abys nám vypomohl. Mám tu chladicí box se studeným pivem, kdyby to pomohlo ovlivnit tvé rozhodnutí.“

Dan si od něj jedno pivo vzal. „Jen mi ukaž směr.“

„Hlavně si nic neudělej,“ poznamenala Tracy.

„Mami, můžeš ještě chvíli pohlídat Sáru?“ zeptala se Jenni. „Chci si promluvit s Tracy.“

„Ale jistě, jistě,“ odpověděla Anne Almondová. „Pojď se pomazlit s babičkou, zlato.“

Tracy předala Sáru zpět babičce a následovala Jenni. V domě byly tmavé podlahy z tvrdého dřeva, starožitná svítidla a skromný, ale dobře udržovaný nábytek. Stěny a krbovou římsu zdobily zarámované rodinné portréty a fotografie. Jenni vedla Tracy do pracovny v zadní části domu. Z arkýřového okna se nabízel výhled na trávník, kde se právě odehrával fotbalový zápas.

„Tehle dům je fakt neuvěřitelný,“ vzdychla Tracy.

„Za nemovitosti se tu platí mnohem víc než v Seattlu a v sedmdesátých letech to nebylo o moc lepší. Mým rodičům pomohli mamini rodiče,“ vysvětlovala Jenni. „Koupili dům a jablonový sad, většinu sadu pak prodali sousedovi. Bylo to skvělé místo, kde prožít dětství, ale teď se bojíme, že tu máma bude sama.“

„Nechce se přestěhovat?“ Tracyně matce se po manželově smrti také za žádnou cenu nechtělo opustit jejich obrovský dům v Cedar Grove.

„Právě teď je jí nejlíp tady doma. Naplánovali jsme pro ni výlet do Evropy, půjde o desetidenní plavbu po Rýnu s její sestrou. Až se vrátí, promluvíme si o tom podrobněji. A než se k něčemu rozhodne, budeme ji tu všichni střídavě navštěvovat.“

„Má štěstí, že má tak velkou rodinu.“ Tracy stále cítila vinu. Přestěhovala se do Seattlu a mámu nechala v Cedar Grove... Přitom jí ale bylo jasné, že v zájmu vlastního duševního zdraví odejít prostě musela. „Sára roste jako z vody.“

„Období *strašliví dvouletí* jsme přežili, ale jen tak tak,“ usmála se Jenni. „Tolik jsi toho pro mě udělala, Tracy. Nebyt tebe, nejspíš bych pořád makala v Costcu, nikdy bych nepotkala Neila a nikdy bych neměla Treye ani Sáru.“

V době, kdy se Tracy a Jenni setkaly na akademii, bylo Jenni sotva dvacet. Jako mladá dychtivá dívka chtěla kráčet v otcových šlépějích, ale měla jen malou šanci na dokončení studia. Stýskalo se jí po domově a byla přetížena školou i prací, bydlela v depresivním motelovém pokoji. Tracy trvala na tom, aby se Jenni přestěhovala do jejího dvoupokojového bytu a připojila se k její studijní skupině a tréninkovému týmu. Jenniny výsledky se dramaticky zlepšily a Tracy ji naučila střílet natolik dobře, aby složila kvalifikační zkoušku.

„Však ty by ses neztratila. Vidíš, *našla* jsi svou cestu.“

Jenni se opřela o stůl, zjevně psychicky vyčerpaná po několika dlouhých dnech. „Táta mi bude moc chybět. Marie a Sofie přišly o otce, ale já také o rádce a partáka. Prvních pár dní v kanceláři bez něj bylo těžkých.“

„Zvládneš to, Jenni.“

„Dan vypadá mile. Myslíš, že by mohl být ten pravej?“

Tracy pokrčila rameny. „Ráda bych si to myslela, ale máme za sebou bláznivý rok. No, alespoň mi nedal kopačky.“

„Děláš si srandu? Je do tebe zamilovanej. Přijel na pohřeb otce tvé kamarádky, kterou nikdy neviděl. To je láska.“

„To doufám,“ pousmála se Tracy.

Jenni přešla za stůl. „Takže, mám i jeden postranní motiv, proč jsem tě sem pozvala. Chtěla jsem s tebou něco probrat. Víím, že načasování by mohlo být lepší, ale říkala jsem si, že bych to měla udělat teď, jinak se k tomu možná nedostanu už nikdy.“ Ze zásuvky psacího stolu vytáhla hnědou, dobrých patnáct centimetrů tlustou složku a položila ji na stůl.

„Co je to?“ zeptala se Tracy.

„Odložený případ,“ řekla Jenni, ale vzápětí se zarazila. „I když ne tak docela. Je to složitý. Jedná se o první případ, který táta vyšetřoval jako zástupce šerifa. 1976. Já jsem ještě nebyla na světě, ale většina lidí, kteří tu vyrostli, Kimi Kanasketovou znala.“

„Kdo to byl?“ zajímala se Tracy.

„Místní středoškolačka. Zmizela, když se jednou večer vracela z brigády domů. Zavolali k tomu tátů.“

SOBOTA 6. LISTOPADU 1976

Buzz Almond a Earl Kanasket šli pěšky po trase, kterou Kimi obvykle chodila z bistra domů. Nebylo to snadné. Buzz nepamatoval tak temnou noc. A pak začalo sněžit – padaly velké těžké vločky, lepily se na větve stromů a pokrývaly zem. Ani s baterkami nenašli žádné viditelné stopy po Kimi – žádné otisky nohou, žádnou odloženou tašku nebo kus oblečení. Buzz s každou další minutou, kdy po dívce nebylo ani stopy, víc a víc litoval, že Earlovi řekl, že ji najdou.

Po hodině zanechal Earla zpět u dvojdomku, v němž se to stále hemžilo lidmi, kteří chtěli pomoci. Stejně bezvýsledné byly i telefonáty Kiminým přátelům. Buzz odjel do Husumu, městečka tvořeného staveními a průmyslovými budovami roztroušenými po obou stranách zákrutu řeky White Salmon, aby si promluvil s Tommym Moorem, Kiminým bývalým přítelem. Dveře mu otevřel Moorův spolubydlící

William Cox, oblečený v šortkách a tričku. Navzdory pozdní hodině se nezdálo, že by spal. Cox uvedl, že Moore přijel domů kolem půlnoci, ale hned zase odejel, když mu Cox řekl, že ho sem přišel hledat Élan Kanasket a skupina mužů, někteří ozbrojení. Kam Moore zamířil, to Cox netušil, nicméně dodal, že Moore měl dříve toho večera rande. Pokud se Tommy Moore a Kimi Kanasketová nedávno rozešli, nevypadalo to, že by to Tommyho nějak zvlášť sebralo.

Těsně po čtvrté hodině, kdy do rozednění zbývalo ještě několik hodin a sníh stále padal, se Buzz vrátil na úřad šerifa v Golden-dale, aby vyplnil potřebné dokumenty o pohřešované osobě a seznámil se situací seržanta, který měl informovat denní směnu. Když skončil, Buzz neochotně odjel domů, aby vystřídal Anne, jež sice byla v pokročilém těhotenství, ale stále pracovala na ranní směně v nemocnici. S příchodem dítěte budou potřebovat peníze.

Telefon zazvonil, právě když Buzz uklízel po obědě a začal Marii a Sofii navlékat do zimního oblečení. Slíbil jim, že je vezme ven do sněhu; napadlo dost na to, aby se dal postavit slušný sněhulák. To však nyní muselo počkat – k velkému zklamání obou dcer. Buzz připoutal děvčata na zadní sedadlo svého suburbanu a odvezl je kousek po silnici k domu Margaret O'Malleyové. O'Malleyová nedávno odešla do důchodu po 35 letech, kdy učila na prvním stupni, a nemohla se Buzzových děvčat nabažít.

„A co ten sněhulák, tati?“ zeptala se Sofie.

„Postavíme si ho později, zlato,“ odpověděl Buzz, ačkoli mu uzel v břiše říkal, že ani tohle není slib, který bude schopen dodržet.

„Tak pojďte, děvčata,“ vyzvala je Margaret O'Malleyová a pokynula jim dovnitř. „Potřebuju pár pomocnic na výrobu čokoládových sušenek.“

To stačilo. Sněhulák byl zapomenut.

Jakmile vysadil děvčata u paní O'Malleyové, rychle pokračoval do Stoneridge. Vypadalo jako město duchů. Po chodnících nikdo nechodil a parkovací místa byla téměř prázdná. V bistru bylo zavřeno. Stejně tak i v pizzerii a v baru, květinářství, holičství a železářství. Skoro